

[Askjær Jørgensen]

at de, både hr. Lindinger og retsforbundet, også er værdige til at komme med i denne gruppe.

Spørgsmålet til socialdemokraterne og til regeringen især er: hvilket svar skal jeg give, når jeg på vælgermøder ovre i Vestjylland, hvor jeg kommer fra, får stillet spørgsmålet: hvorfor skal vore arbejdspladser rundt omkring nedlægges på grund af restriktiv lovgivning osv., når regeringen andre steder i landet tolererer, at lovene ikke overholdes? Vi har arbejderbeskyttelseslove, miljøbeskyttelseslove osv., en masse ting, som man siger man er nødt til at have for at bevare vores natur og vores miljø og af hensyn til arbejds-sikkerheden og en masse forskellige ting. Enhver erkender, at der skal en vis lovgivning til i samfundet, og nogle vil sige: ja men det er beklageligt, at de ting koster nogle arbejdspladser. Hvad skal jeg svare disse mennesker, som nu går arbejdsløse på grund af disse love, som man påberåber sig er nødvendige? Hvad skal man svare disse mennesker? De siger: ja men hvorfor skal vi være arbejdsløse, fordi landets love skal holdes, når man andetsteds i landet tolererer, at lovene ikke overholdes?

Så skal jeg sluttelig takke socialdemokratiet, fordi man har rejst denne debat her kort tid før kommunevalget, for vi har tydeligt i denne debat fået demonstreret, at det er et problem, som regering og socialdemokratiet ikke har kræfter til at tackle. De kan ikke magte denne opgave. Socialdemokratiet har bragt sig selv til skue i dag som et parti, der sidder på regeringsmagten, men som ikke evner at regere Danmark. Tak, fordi vi fik dette bevist!

Jens Peter Jensen (V):

I modsætning til hr. Askjær Jørgensen føler jeg ingen trang til at takke socialdemokratiet for at have rejst denne debat, heller ikke selv om der skal være kommunevalg. Jeg føler ingen trang til at takke for det, fordi alt det politiske har vi jo været igennem adskillige gange.

Der er én grund til, at jeg er ked af, at vi har denne debat, og det er, at der i kampens hede er faldet en række urimelige ord og givet urimelige beskrivelser af de mennesker, som for en tid har valgt at leve deres tilværelse i Christiania. Det er ikke rimeligt, det

er ondt at give den beskrivelse af disse mennesker, som hr. Voigt og flere andre har gjort. Uden at blive for højtidelig vil jeg sige, at det er min næste, der går derude. Det er måske et menneske, der har brug for dig og mig. Der har vi måske svigtet dem. Det er vel en af årsagerne til, at de er der, så jeg synes, det er urimeligt, at man beklikker disse mennesker med holdninger, motiver og adfærdsmønstre, som ikke passer.

I modsætning til mange, der har deltaget i debatten her, har jeg gjort mig den ulejlighed at besøge dem, snakke med dem, opleve tingene med dem derude. Jeg vil sige, at jeg kunne ikke selv tænke mig at være der og håber ikke, at mine børn eller børnebørn ønsker at bære sig sådan ad, men jeg har en vis respekt for de mennesker.

Må jeg så sige til regeringen, at jeg havde håbet på, at der kunne komme en udstrakt hånd, at vi, når det nu endelig er bragt ind i tinget igen, kunne have drøftet lidt, hvordan vi praktisk skal gribe tingene an. Men jeg må sige, højtærede forsvarsminister, at der er ikke meget i den hånd, der er strakt frem. Der er i virkeligheden en afgrundsdyb forskel på den tale, som forsvarsministeren holdt, og den, den socialdemokratiske ordfører holdt. Hvis jeg derfor skulle stemme for socialdemokratiets dagsorden, kom jeg til at godkende forsvarsministerens redegørelse og de bestræbelser, man taler om, men der er ingen bestræbelser. Den eneste bestræbelse er, at der skal ofres 4-8-10 mill. kr. for at opfylde statens del af en lovliggørelse af området. Men der er ikke en sætning, ikke en bisætning i ministerens redegørelse, der fortæller, at de mennesker, der bor derude, skal have deres forhold lovliggjort.

Jeg ved ikke, om det er for sent, men ellers kunne man måske tage en samtale om, hvordan vi kunne få begyndt en afvikling. Det centrale i denne debat er jo, at man beder om at få debatten, fordi den dagsorden, et stort flertal vedtog, anses for juridisk at være upraktisk, fordi »unødigt forsinkelse« opfattes som en meget kort frist. Jeg kunne næsten spørge: hvad er så nødvendig forsinkelse? Hvad om vi tog en drøftelse af det og fik taget fat på en afvikling af det derude, sådan at det hele blev lidt mere praktisk og menneskeligt imellem os, end denne debat hidtil har givet udtryk for?